

DE WERKELIJKE WETTEN VAN DE WERELD

3 mei 1957.

Goedenavond vrienden,

Aan het begin van deze bijeenkomst moet ik u erop wijzen, dat wij in genedele alwetend of onfeilbaar zijn. Wij hopen, dat u door zelfstandig na te denken uw eigen standpunt t.o.v. de stellingen die wij brengen, de lezingen die wij geven, zult willen bepalen. Deze week zou ik wat materialistisch willen worden. Ik zou willen spreken over: De werkelijke wetten van de wereld.

Er zijn op de wereld ontzettend veel stelregels, wetten, normen, die grotendeels door de mensen zijn bepaald, ofwel door de mensen zijn ontdekt. Al deze wetten en regels zijn voor ons tevens een leidraad, waarnaar wij ons leven richten, of wij dat nu willen of niet. Naast deze wetten van eindige oorsprong zijn er wetten, die zo reëel op onze wereld worden uitgedrukt, dat een ieder, die wil zien, telkenmale die wetten gedemonstreerd krijgt, zijn hele leven door. Toch zal de doorsnee mens deze wetten niet zo snel begrijpen, omdat hij liever dingen aan toeval wijt of aan zijn eigen fouten of aan de fouten van anderen, dan aan te nemen, dat er wetten zijn die bepaalde mogelijkheden, bepaalde belevingen bepalen.

Misschien hebt u wel eens opgemerkt, dat elke mens, die ten goede geneigd is, met bepaalde moeilijkheden te worstelen heeft. Wanneer u goed wilt doen, dan lijkt het, of juist de poging om het goed te doen, voor u extra moeilijkheden en extra zorgen betekenen. Aan de andere kant schijnt het vaak dat iedere mens, die ten kwade geneigd is, een bevestiging vindt van zijn eigen streven, omdat alles hem gelukt. Wanneer u mij niet gelooft, kijk dan in de wereld rond u en u zult zien, dat dit heel vaak opgaat. Er zou dus een schijnbare onrechtvaardigheid moeten schuilen in het aardse leven. Schijnbaar is er een wet, die zegt: hoe meer je ten koste van anderen leeft, hoe beter het je gaat. Dat is niet waar, want de werkelijke wet die op deze wereld zeer sterk, van het begin tot het einde toe tot uiting zal komen, is de volgende: Een ieder, die ten goede streeft, zal uit het streven zelf de krachten verwerven, die het streven tot een voleinding voeren.

Wanneer u dit voor uzelf hoort, dan zegt u waarschijnlijk: ja, dit is wel waar, maar je ziet er zo weinig van. Waarom dan de moeilijkheden, waarom dan deze schijnbare tegenstrijdigheid? Dat is heel eenvoudig. Veel van wat de mensen begeerlijk achten, is niet datgene, waarnaar geestelijk gestreefd kan en mag worden. Een groot gedeelte van hetgeen u begeert, van hetgeen u tracht te verwerven, te bereiken, is dus in strijd met uw eigen geestelijk streven en uw eigen geestelijke ontwikkeling! Elk ten goede streven betekent dus dat u waarden zou moeten negeren, die voor u nog grote betekenis hebben. De menselijke wetten, de menselijke opvattingen en regels hebben een zo sterke indruk op u gemaakt, dat u deze voortdurend blijft vergelijken met de Grote, de Werkelijke Wet. Nu kun je die moeilijkheden gemakkelijk overwinnen, want er staat, dat je kracht krijgt, niet naar kruis, zoals sommigen zeggen, maar kracht naar streven. Dit is weer logisch, gezien het feit dat een kosmische wet zegt dat elke kracht, die in zich beweging betekent, bij zeer kleine additionele kracht, zijn eigen snelheid behoudt of opvoert. Dit geldt ook voor het heelal. Ofschoon de geleerden het misschien niet geloven, zelfs boven de snelheid van het licht, ofschoon daar het Al een geheel andere gedaante en gestalte krijgt.

Wanneer wij dit nu terugbrengen tot deze meer materialistische waarde, dan kun je het als volgt stellen: Wanneer een mens begint ten goede te streven, moet hij de inertie van zijn eigen wezen overwinnen, d.w.z. de weerzin van zijn eigen lichamelijk en vaak ook mentaal bestaan tegen het aanvaarden van het werken ten goede. Maar is dit eenmaal gebeurd, heb je de eerste overwinning gemaakt, dan is er heel weinig krachtsinspanning nodig om deze beweging in stand te houden. Die beweging is een vooruitgang, geestelijk zowel als lichamelijk en bestaat in vergroting van vermogen, zowel voor lichaam als voor geest.

Hier spreekt natuurlijk ook het woord "bewustwording" een woordje mee, want bewustwording vloeit hieruit voort. Maar het is geen feitelijke factor. Naarmate u uzelf ten goede hebt gericht, zal het u mogelijk zijn met dezelfde kracht grote prestaties te krijgen. In feite is het Al weerstandsloos, nadat wij ons zelf overwonnen hebben. Er is niets, wat u terughoudt, niets wat u remt. Maar u moet eerst uzelf overwonnen hebben, daar dit het rustende punt is, dat eerst a.h.w.

uit zijn omgeving moet worden losgescheurd. De consequenties zijn duidelijk. Naarmate men intenser ten goede streeft en sterker zichzelf overwint - in de juiste zin van het woord - zal men ook meer kracht krijgen en gelijktijdig meer vermogen tot bereiken hebben.

Een tweede wet, die helaas op aarde nogal eens foutief wordt geïnterpreteerd, is deze, - ook alweer een wet, die overal, in alle werelden en in alle sferen gelijkelijk geldt -: elk bewustzijn bepaalt zijn eigen omgeving. Elke vergroting van bewustzijn betekent een verandering van omgeving, gezien vanuit het bewustzijn. U leeft in uw wereld en u ziet daarvan zo niet de samenhang. U kunt zich misschien voorstellen, dat iemand in een dorpse gemeenschap leeft en eigenlijk in het dorp alles als zeer belangrijk ziet. Wat in de stad gebeurt, interesseert al minder. En wat buitenlands gebeurt, nu ja, men is daarvoor eenvoudig blind. Men ziet het wel, men hoort het wel, maar men verwerkt het niet.

Ongeveer evenzo gaat het met ons. Wij leven in een kleine wereld. Wij hebben wel contacten met grotere werelden, wij hebben wel contact met de werkelijkheid, maar alleen datgene wat voor ons bewust-zijn belangrijk is, verwerken wij werkelijk. Daar maken wij gebruik van, daarop baseren wij ons. Naarmate het begrip van de wereld, dat wij in ons dragen, groter wordt, is het gebied van het leven, dat wij kunnen omvamen, kunnen begrijpen, waarmee wij kunnen werken, eveneens groter. Dit houdt in, dat een directe relatie moet bestaan tussen bewustzijn en leven. Elke uitdrukking van het leven moet worden teruggevoerd tot het bewustzijn.

Het is misschien goed om hier meteen bij te vertellen, dat elke leer van voorbestemming, elke leer van noodlot of karma, elke leerstelling, die krachten van buitenaf dwingend maakt voor de beleving van de mens zelf, onjuist zijn. Alleen juist is de stelling, dat wat ik ben, zal ik naarmate ik mij meer bewust word van mijzelf en dus mijn eigen mogelijkheden en vermogen vergroot, zal ook mijn leven, mijn wezen, zich daaraan aanpassen, evenals mijn wereld. Ik vind dit juist in uw werkelijkheid zo belangrijk, omdat in uw eigen wereld alles zo geregeld wordt, dat er maar heel weinig over blijft voor de mens om zelf te doen, zelf te proberen en zelf te volbrengen. Je bent gebonden en in die binding ben je niet meer in staat om je eigen weg te gaan.

Wanneer je dit nu gaat beseffen, namelijk, ik ben zelf de factor, die bindt in deze wereld, dan kun je daaruit ongetwijfeld een zekere kracht vinden, om je meer te bevrijden. Het is noodzakelijk voor een doorsnee mens, dat hij zich bevrijdt van veel regels, die hem ingehamerd zijn vanaf de eerste ademtocht. Het is praktisch voor elke mens noodzakelijk, dat hij zich bevrijdt van een reeks vooropgestelde begrippen, die hij in vorige levens of in andere toestanden, zich eigen heeft gemaakt. Een absolutisme, dat in elk menselijk denken regeert, maakt de mens vaak ongevoelig voor de waarden, die buiten zijn eigen werkelijkheid liggen. Toch moeten wij die werkelijkheid weten te vergroten, het bewustzijn weten te intensifiëren, anders kunnen wij niet komen tot een werkelijk beleven.

Een derde wet van uw eigen werkelijkheid is misschien een voor de stofmens moeilijk begrijpbare, maar toch evenzeer waar. Al wat is, is veranderlijk. Al wat is, is oneindig. Er bestaat op de gehele wereld niets, wat zichzelf gelijk kan blijven, ook al zouden wij dat willen. Zelfs de grootste bergreuzen, van het harde massieve graniet gemaakt, zullen in de loop der tijden veranderen, of zij willen of niet. Alles verandert, maar niets gaat te niet. Wat van onze berg wordt afgeslepen, zal elders als vruchtbare grond dienst doen. Wanneer een mens zou sterven, dan zal zijn lichaam onmiddellijk opgaan in de verschillende levensprocessen van de aarde en het primitievere leven daarvan; de geest zelf zal voortbestaan. Er is geen ondergaan, maar wel een voortdurende continue verandering.

Men gelooft vaak aan de opstanding van de doden in letterlijke zin. Dat kan natuurlijk nooit waar zijn. Men gelooft, dat een geest, die overgegaan is, in vorm en in wezen altijd gelijk zal blijven aan hetgeen wat hij het laatst op aarde is geweest. Evenzeer een waanvoorstelling. Zeker, bepaalde wezenstrekken blijven behouden. Maar naarmate deze belangrijker zijn voor de werkelijkheid, zullen zij langer en intenser blijven bestaan. Alleen datgene, wat volkomen harmonisch is met de grote werkelijkheid van God, kan werkelijk blijven bestaan, al het andere wijzigt zich en gaat dus in zekere zin teniet, echter alleen om als andere waarde, in andere vorm, weer op te duiken en zo deel te hebben aan het totale levensproces. Men heeft wel eens van de mens gezegd, dat hij de schaduw van een schaduw is. Voor mij heeft dat een zekere aantrekkingskracht. De mens, zoals u hem kent, is uiteindelijk niets anders dan een schaduw van het bewustzijn, vastgelegd in de geest, geprojecteerd op uw eigen wereld. Ook de geest is een schaduw, ook de geest is veranderlijk ten opzichte van de positie, de plaats, die de kern van het hele wezen, de Ziel, inneemt.

Ik vind dit voorbeeld dan ook gemakkelijk te gebruiken als illustratiemateriaal: Wanneer ik op een gegeven ogenblik een lichtbron stel en daarom een matglazen wand, dan kan ik iets tussen die matglazen wand stellen en de lichtbron en het zal als een schaduw verschijnen op deze wand. Deze wand laat licht door, dus geest, fijne materie. Daaromheen zet ik een muur. Wanneer die muur een voldoende reflecterend vlak is, zal ook deze de schaduw weerkaatsen. Dat is het eigenaardige. De schaduw, die weerkaatst wordt op het matglas - de geest - is kleiner, maar zuiverder van vorm, dan degene, die op de muur komt; deze is groter, maar waziger. Wanneer het wezen, dat de schaduw werpt, zich verplaatst, verplaatst zich de schaduw. Wanneer de houding verandert, verandert evenzeer de vorm van de schaduw. Maar het werkelijke wezen staat toch altijd tussen de projectie en het licht in.

Na geloof ik, dat wij het zo mogen zien voor de mens. Datgene, wat de schaduw werpt, is het bewustzijn, het licht is de Goddelijke Kracht in ons. Dan zal ons bewustzijn zich nooit vrij kunnen maken van de Goddelijke Kracht, wil het tot een projectie komen. Er is dus altijd een samenwerking nodig tussen Schepper en bewustzijn, om tot een beeld te komen.

Nu ga ik weer mijn vergelijking gebruiken in een ietwat ander aspect. Wanneer ik geen spiegel heb om mijzelf te zien, dan kan ik toch een schaduwbeeld vaak gebruiken om mijzelf gade te slaan. Ik weet niet, of er onder u wel eens zijn geweest, die met een verward kapsel in de noodzaak waren zich te kammen, of zonder ander menselijk comfort in de buurt en die dat deden door naar hun schaduw te kijken en op de schaduw of het kapsel althans weer enigszins goed te maken. Dat is iets, wat vaak wordt gedaan. Op dezelfde wijze zou je kunnen zeggen, dat het werkelijke bewustzijn, dat wij hebben, zich voortdurend tracht om te vormen tot een beeld, dat voor dat "Ik" perfect is. Wanneer wij nu stellen, dat uw wereld, dus de werkelijkheid, waarin u leeft, de buitenwand is van mijn voorbeeld, dan moet hier noodzakelijkerwijze uit volgen, dat alles op uw wereld vaag zal zijn, enigszins verwarrend, zelden scherp omlijnd. Dat een scherpere omlijning in tweedimensionaal vlak plaats vindt, in wat wij noemen, de werelden van de geest, maar dat de werkelijkheid alleen kan bestaan, waar zowel stof als geest ophouden te bestaan. De werkelijkheid van uw wereld is dus in feite niets anders dan een zeer wazige, verwrongen projectie van een grotere werkelijkheid, die er achter bestaat.

Wanneer je dat weet, dan kun je er gebruik van maken. Al deze dingen hebben voor ons weinig betekenis, wanneer wij niet weten, hoe wij ze gebruiken kunnen. In ons eigen leven is ons veel onduidelijk. Wanneer wij op aarde zijn, weten wij niet altijd, waar wij aan toe zijn. Wij zien vaak wel een algemene lijn, maar wij weten niet precies, hoe dat met alle details moet. Ja, heel vaak lijken die details zo verwrongen en verward, dat wij aarzelen verder te gaan in de richting, die wij ons gekozen hebben. Wij weten, dat die weergave niet zuiver is. Maar ik kan voor mijzelf op aarde stellen, dat de grote lijn van mijn leven alleen bepalend is voor de werkelijke inhoud van mijn leven. De bijkomstigheden, die op aarde soms zo belangwekkend zijn, zijn in feite van geen betekenis, daar zij de zeer vervormde weergaven zijn van een werkelijkheid.

Er zou een wet genoemd kunnen worden, die ook dit weergeeft. Die zegt dit: Wanneer een trilling meerdere malen getransformeerd wordt zal het beeld van de trilling vervagen door de omvorming, die zij heeft ondergaan. Iets, wat ook weer geldt voor de sferen en wereld gelijkelijk. Zelfs bij de meest volmaakte omvorming gaat het eigen karakter van de oorspronkelijke trilling teloor. Zeggen wij nu eens, dat uw leven een trilling is in principe, dan zal elke uiting daarvan na meerdere transformaties vervormd zijn. Maar de wezensaard en de kracht en de potentie kan door de transformatie bewaard blijven, ook op het laagste vlak. Wanneer wij trachten de bijkomstigheden van ons leven te verwaarlozen, ons op de grote lijnen daarvan te werpen en daar juist ons aan vast te houden, zullen wij dichterbij de werkelijkheid staan en dan zullen wij minder kans hebben, dat wij, zonder het te weten, door wetten worden beheerst die wij zeer onplezierig vinden.

Om nog enkele wetten te citeren die voor uw werkelijkheid gelden, evenzeer als voor de onze: Elke ontzegging, die uit dwang voortkomt, zij het zelf opgelegd of door anderen, zoekt een compensatie. De compensatie is schadelijker dan het eerste effect. Wanneer u zich op een gegeven ogenblik onthoudt van een tweede portie aardappelen, omdat u slank wilt blijven, dan wordt u juist daardoor genoopt de leegte, die nog in uw innerlijk bestaat, aan te vullen met een heerlijke, extra portie pudding, want die is zo heerlijk, die kun je niet laten staan. Er zijn mensen, die in hun drang tot goed leven, komen tot een zichzelf ontzeggen van veel, wat anderen natuurlijk achten. Maar zij zullen altijd een compensatie zoeken. Die compensatie ligt vaak op gebieden, die niet meer acceptabel zijn.

Zo wordt uw eigen werkelijkheid door een te grote beheersing, die van buitenaf a.h.w. wordt opgelegd, tot een waanwereld vol van pijn en misleiding. De ware wijze doet het dan ook anders. Hij maakt ook gebruik van deze wet. Hij zegt: Elke omvorming, die in mij plaats vindt, vraagt een uiting. Ik zal mijzelf niet de uiting ontzeggen, maar ik zal voor mijzelf trachten de uiting zodanig te vinden, dat zij in overeenstemming is met mijn wezen en streven. Je kunt nu eenmaal niet de details van het leven overzien in een stoffelijk bestaan. Dan is het toch logisch, dat je jezelf niet aan waan en allerhande compensatiemaatregelen gaat onderwerpen. Je gaat eenvoudig de details invullen, zover als dit mogelijk is, in overeenstemming met de hoofdlijnen, die je hebt erkend.

Het "Ken u zelve" is een woord, dat veel wordt gesproken en dat buitengewoon grote waarde heeft, maar wat moeilijk vervuld wordt door de vaagheid van de kleine details. De kleine details, die geestelijk gezien, een volledige scherpe betekenis hebben en in de ziel een realiteit zijn, die onontkoombaar is en behoort tot het eigen wezen, blijven echter voortdurend raadselen voor ons, zolang wij in de stofwereld zijn.

Conclusie: Wanneer u, vrienden, leeft in uw eigen wereld, dan zijn er wetten, boven uw eigen wetten, die uw hele wezen en leven regeren. Je kunt er niet aan ontkomen, noch door u te houden aan de stoffelijke wetten, noch door u te houden aan de letter van de wet of aan regels, noch door u te werpen op de kleine details, die in het leven belangrijk schijnen. De grote wetten worden het sterkst geuit in de hoofdlijnen van het leven. Degenen, die deze wetten dus willen trachten te vinden en trachten aan te wenden voor eigen vooruitgang, voor eigen bewustwording, dienen de hoofdlijnen van het eigen leven vast te stellen en dat is wel mogelijk.

Zonder details en zonder psychologische effecten erbij e.d. Alleen maar: waarheen heeft mijn leven mij gevoerd? Probeer dat vast te stellen, dan hebt u een hoofdlijn. Dan zegt u: wat verlang ik te zijn? Het verschil tussen deze beiden, het verschil tussen uw innerlijk streven en de schijnbare werkelijkheid van uw wereld. Dan zegt u: ik ga trachten dit streven zo goed mogelijk te vervullen, ongeacht de mogelijke veranderingen, die hierdoor in mijn stoffelijke omgeving worden veroorzaakt. Dan kom je tot een heel andere manier van zelfkennis dan de mensen het zoeken. Men zoekt het zo vaak in de ontleding van de menselijke psyche, men zoekt het in het erkennen van eigen fouten en in het verklaren, dat men schuldig is tegenover God en zijn medemensen. Laat dit waar mogen zijn, maar het dient niet terzake. Terzake dienend is alleen een erkenning van de hoofdrichting van je eigen leven en het zorgen, dat die richting in overeenstemming blijft met wat je in je wezen voelt, als juist en als goed.

Kun je dat volbrengen, dan zullen later ongetwijfeld de details, die nu niet duidelijk zijn, u worden onthuld.

Ik wil hierbij een regel aanhalen. Het is geen wet, het is eerder een resultaat van verschillende wetten, die op uw aarde evenzeer gelden: Niemand, wiens bewustzijn eindig is, is in staat de geheimen van de Oneindigheid te ontsluiten. Niemand, die oneindig is en de Oneindigheid kent, kan hiervoor een uitdrukking vinden in een eindige wereld. Het is een regel, die voor ons heel belangrijk is. Wanneer je op aarde leeft en je zoekt naar het goede, want er zijn mensen, die zich gaan kwellen met de vragen: Wat is goed? Bestaat God? Bestaat er een leven na de dood? Is het zus en is het zo? Zij schreeuwen: geef ons een bewijs. Terwijl voor die dingen een bewijs niet of ternauwernood gegeven kan worden. Sommige dingen wil men dan wel als bewijs beschouwen, maar dat is zelfbedrog. Het werkelijke bewijs is niet te geven. Je kunt niet bewijzen dat er een God bestaat. Je kunt het geloven. Je kunt het als een noodzakelijk deel van je eigen streven zien, van de lijn, die jij zelf volgt. Deze lijn, die je volgt, de hoofdlijn van je wezen, geeft ongetwijfeld weer, wat ergens ver buiten het bereik van je bewustzijn je ziel zelf in contact met het Goddelijke tracht te volbrengen.

Het is geen reële waarde. Sluit die dingen daarom, zoveel als mogelijk buiten uw leven. Maakt u geen problemen, waar het niet nodig is. Ik zou haast sarcastisch willen zeggen, dat 9/10 van het menselijk bewustzijn en vermogen tot erkennen wordt verkwist aan het erkennen van zaken, die ofwel niet te kennen zijn op aarde, dan wel in hun erkennen, noch voor het wezen noch voor de wereld van enigerlei belang zijn. Het heeft geen zin je bezig te houden met dingen, die te ver buiten je bereik liggen. Je zult ze nooit in je eigen wereld kunnen begrijpen of verwerken. Hoogstens gescheiden daarvan (deze) in een ander bewustzijn en andere bewustzijnstoestand kunnen benaderen.

Vrienden, ik geloof, dat ik het heel eenvoudig kan zeggen. De hele zin van mijn betoog is deze: Er zijn wetten op uw wereld, die werkelijker zijn dan alles wat de mens zich kan voorstellen, die

onaantastbaarder zijn, dan alles, wat menselijk of stoffelijk is. Deze wetten trekken zeker ook in uw leven een vore (spoor; Red.). Het is de vraag, of u met deze wetten harmonisch, of tegen deze wetten strevende, leeft. U zult altijd de wet volgen, haar aanvaarden of haar verwerpen. Hoe u ook gaat, de wet blijft waar. Het is daarom noodzakelijk, dat u uw leven baseert op de kern van uw eigen streven, de hoofdlijn van uw eigen leven, de werkelijke betekenis daarvan; niet, wat u zou willen zijn, maar wat u bent en wat u betekend hebt in de wereld, voor uzelf en voor anderen. Dit eerlijk vast te stellen, een vaststellen, van wat u zou willen zijn, betekent voor het bewustzijn de continuïteit in uw eigen leven uitdrukken op een zodanige wijze, dat in stof en sfeer in gelijke mate deze impuls bewaard blijft. Wanneer u de stof verlaat, zal datgene, wat achterblijft van die stof die impuls voort blijven dragen in de duizenden andere vormen, waarin zij zich oplost. Altijd. Langzaam misschien gewijzigd door ander leven en nieuwe vormen, maar nooit teniet gedaan, alleen omgezet. Geestelijk precies hetzelfde.

Indien ik u erop attent heb kunnen maken, dat er naast de elfjes, die ongetwijfeld kunnen bestaan, alleen niet zoals mensen ze denken, naast alle sprookjesfiguren, naast alle geestelijke werkelijkheden, één grote stoffelijke realiteit is, die vóór al het andere uw aandacht verdient, namelijk de stoffelijke werkelijkheid van uw eigen leven in harmonie met, of in strijd tot, de eeuwige wetten.

Vraag: Men kan niet bewijzen, dat er een God is. Men kan het alleen geloven. Maar je kunt het toch beleven?

Antwoord: Het beleven is weer gebaseerd op het geloof. Het aanvaarden dat hetgeen het "Ik" ervaart, op waarheid berust en niet een deel is van de een of andere zelfbegoocheling. Daarom kan het beleven hier worden uitgesloten. Het beleven heeft voor het "Ik" een bevestigende waarde, wanneer het gebaseerd is op een geloof, onverschillig of het met dit geloof in overeenstemming is, of gedeeltelijk daarmee strijdig; maar de grondwaarden van beleven en geloof moeten gelijk zijn, anders kan het beleven niet plaats vinden. Geloof is dus hier de noodzaak wil men komen tot een beleven. Het feit blijft, dat wij de beleving op zichzelf moeten stellen als vervolg van het geloof. En het geloof dus als primaire waardeinhoudende mogelijkheid tot ervaren, tot beleven, tot emotioneel aanvoelen, en dergelijke. Bij niet-aanvaarden is een beleven niet mogelijk. De aanvaarding is dus de voorwaarde voor de beleving. Wij kunnen die beleving dus niet als derde waarde stellen, maar hoogstens als een mogelijke gevolgwaarde, dus van het geloven, van het aanvaarden.

Vraag: Het is dus zoals oorzaak en gevolg, maar dan van die oorzaken, waarvan je je niet bewust bent.

Antwoord: Oorzaak en gevolg is een wet, die wij aannemen om op aarde de opeenvolging van gebeurtenissen te verklaren, waarbij elke gebeurtenis dus zijn bron vindt in een vroeger gebeuren. Maar nu zou ik het anders uit willen drukken en misschien juist. De wijze, waarop het bewustzijn zich ontwikkelt en van u en van anderen, bepaalt de wijze, waarop zij kunnen handelen. In het kunnen handelen bestaat een zekere vrijheid, waar deze wordt beperkt door het voorstellingsvermogen. Als zodanig zal, wat u oorzaak en gevolg noemt, niets anders zijn dan een wisselwerking van bepaalde bewustzijnen op ongeveer gelijke trap t.o.v. elkaar. Oorzaak en gevolg zijn eigenlijk weer een uitvlucht voor diepere waarden, die er achter liggen. Als ik dat allemaal uit moet gaan leggen, hebben wij nog wel even de tijd.

Vraag: over dwang van ontzegging.

Antwoord: Als de instelling verandert, dan is de verandering van instelling gelijktijdig een wegvallen van behoeften, begeren, e.d. En is er dus geen ontzegging. Wanneer u voortdurend weinig te eten hebt, dan is het een ontzegging om een keer niet te eten. Wanneer u voortdurend overvloedige maaltijden kunt nemen, is het geen ontzegging, wanneer u een keer niet eet. Integendeel, het betekent zelfs vaak een verlichting. Wanneer wij geestelijke krachten nemen en geestelijk beleven kennen, dat veel intenser is dan het stoffelijk beleven en dit langzaam maar zeker doorvoelen werken in onze eigen wereld, ook wanneer wij in de stof zijn, verandert onze hele instelling t.o.v. de stoffelijke wereld met al zijn begeren, met alle daaraan verbonden gevolgen. Dus dan is er geen opgelegde ontzegging meer. Niemand kan ons zeggen, dat wij dit niet meer moeten doen, want wij willen het niet meer doen. Wanneer wij onszelf dit ontzeggen, dan is het waanzin, want dan zouden wij onszelf iets verbieden, wat wij niet wensen te doen. Dat is natuurlijk ook weer dwaasheid. Elke onthouding, elke ontzegging, die voortkomt uit een verbod van buitenaf of een zelf opgelegd verbod, betekent jezelf zo inderdaad enige tijd onthouden, om

daarna datgene, wat anders normaal zou zijn nu te doen, vaak in grotere intensiteit, geladen met een bewustzijn van schuld, omdat je voor jezelf meent, dat je het niet behoorde te doen. Geestelijk gezien is een zondigen, na een ontzegging, waarbij dus een schuldbeustzijn ontstaat, veel schadelijker dan een zich minder ontzeggen.

Vrienden, nu er geen vragen meer zijn... .

Het woord is aan de tweede spreker, voor een door uzelf te kiezen, onderwerp.

Goedenavond.

DE VIERDE DIMENSIE

Goedenavond vrienden,

Onder vierde dimensie verstaat de mens die reeks van waarden, die voor hem niet waarneembaar, tenzij als invloeden, optreden in een wereld, die drie vaste afmetingen kent. De vierde dimensie is dus een uitdrukking voor een reeks van gebieden, die liggen buiten het menselijke. Men kan onder de naam "vierde dimensie" dus verschillende gebieden verstaan. In de meeste gevallen echter beschouwt men als zogenaamde vierde dimensie, het samenstel van mogelijke lijnen, waarbij ook tijd als een meetbare faktor onder de bekende hoek het bestel van de drie dimensies snijdt. Wanneer wij nu aannemen, dat tijd meetbaar is, dan moet het mogelijk zijn, evengoed als u een willekeurig punt van een getrokken lijn aan kunt raken, vanuit deze vierde dimensie elk willekeurig punt van tijd te beroeren. Nu is het zo, dat elk punt van tijd wat u beroert, gelijktijdig ook een punt is, waarop voor u, op dit ogenblik raaklijnen zijn met elk van de drie andere dimensies, zodat elk beroeren vanuit een vierde dimensie, van de meetbare tijd, gelijktijdig een realisatie betekent van de betekenis, die dit moment tijd heeft t.o.v. een drie dimensionale wereld.

Er zijn echter bepaalde punten in die vierde dimensie, die voor een mens moeilijk bevatbaar zijn. Want er kunnen twee punten bestaan, die gezien zuiver uit de totaalwaarde van optredende factoren, dus drie dimensies, plus tijdselement en alles daarin bevat, gelijk zijn, terwijl in beide zowel tijd en plaats verschilt. Voorbeeld: Ik kan mijn plaatswaarde bepalen op punt A en krijg vier. Op punt B krijg ik drie. Is nu mijn tijdschaar in het ene geval drie, het tweede geval vier, dan heb ik twee volkomen gelijke waarden. Deze beide punten zouden dus vier-dimensionaal identiek geacht kunnen worden en onderling verwisselbaar. Hieruit vloeit voort, dat een vergelijking, die op deze wijze wordt getrokken, door iemand, die leeft in de tijd, bij een kennen van de driedimensionale verhouding, het optreden van gevolgen in het tijdselement evenzeer kenbaar en stipuleerbaar zullen zijn.

Dit houdt wederom in, dat dus iemand die de vierde dimensie, hetzij slechts theoretisch beheerst, en in staat is een berekeningspunt te verkrijgen in zijn eigen drie-dimensionale wereld, daarbij zijn eigen wijze van tijd, meting en aanduiding gebruikt als kenpunt, in staat zal zijn de flux van de tijd op de duur te berekenen en voorkomende fenomenen en gelijktijdig voortaan conclusies te bouwen, betreffende de z.g. repetitie van gebeurtenissen. Een repetitie van gebeurtenissen wordt vaak voorgesteld als een spiraal waarbij telkenmale weer de zelfde gebeurtenis voorkomt, maar nu iets hoger, op een iets hoger niveau dan de vorige maal. Het verschil daartussen is dan een periode van ontwikkeling. Zetten wij dit dus vier-dimensionaal uit, dan krijgen wij dus een bepaalbaarheid van optredende invloeden en werkzame elementen die absoluut bruikbaar zouden zijn voor prognosen, maar ook voor het scheppen van condities, die binnen de tijdsontwikkeling gewenste resultaten ten gevolge zouden hebben.

Echter houdt het begrip "vierde dimensie" meer in, dan dit alleen. Zoals u al enkele malen is gezegd, bestaan er ook nog werelden, negatief t.o.v. de uwe. Dit komt voort uit de constructie van die werelden in (de) kleinste materie. Nemen wij verder aan, dat de invloeden in het AI gelijk zouden zijn, dan moet de tijdsontwikkeling van die werelden ook t.o.v. de uwe negatief zijn. Dat brengt ook weer met zich mee, dat dus de vierde dimensie onberekenbare waarden inhoudt en in veel gevallen voor ons een balans zou kunnen betekenen tussen de vooruitgang hier, die gecompenseerd wordt door een achteruitgang elders. Een berekening van die wederkerig(heid) zou het mogelijk maken een belansstatus te behouden, waarbij beide werelden elkaar voortdurend aanvullen en compenseren, i.p.v. zoals op het ogenblik, elkaar vaak te schaden.

Naast de z.g. vierde dimensie die u kent, bestaat er een reeks van invloeden die in vele onderlinge verhoudingen optreden. Elk van die verhoudingen schept een ander AI. Als u het liever heeft, een ander beeld van het AI. De hoofdkrachten, die optreden zijn ruimte, electriciteit en magnetisme. Wanneer deze drie t.o.v. elkaar werkzaam worden in verschillende verhoudingen, dus....: stelt u zich een driehoek voor, waarbij elke willekeurige hoeksverhouding wordt ingenomen, dan krijgen wij een gehele reeks verschillende waarden, die in kunnen werken op uw eigen wereld, of een verandering van uw eigen wereld kunnen betekenen. Elk van die waarden kan vervuld zijn. Vierde dimensie betekent: Een AI, dat gevuld is met mogelijkheden, die vanuit dit standpunt niet te realiseren zijn, maar toch reëel kunnen bestaan.

Verder houdt de vraag van meerdere dimensies nog de energieproblemen in. Wanneer ik tijd bevries, dan moeten kracht en beweging, zoals die voorkomen in uw eigen wereld, daar een andere vorm van kracht worden, een andere vorm, die in de plaats treedt voor beweging - beweging is een verplaatsing in tijd en ruimte - en deze potentie zou moeten kunnen worden aangeboord en gebruikt op uw eigen wereld. Aannemende dus: (met) een vier-dimensionale ruimte en een voldoende kennis daarvan, zou het mogelijk zijn praktisch ongelimiteerde krachten daaruit te betrekken, die daar een geringe vertraging zouden betekenen en in uw eigen wereld een versnelling zou zijn van het leven. Men kan zich waarschijnlijk niet voorstellen, dat buiten de bekende afmetingen er nog een vaste waarde kan bestaan, die voor u niet meetbaar is. Kunt u zich dit namelijk voorstellen, dan kunnen wij daaruit alle conclusies, die ik heb getrokken, de punten, die ik heb aangestipt, afleiden.

U gelooft toch in de wereld van de geest, nietwaar? Die wereld is voor uw wereld niet zichtbaar. Toch neemt u aan, dat krachten uit die wereld op uw wereld kunnen inwerken. U neemt verder aan, dat een geest niet onderworpen is aan de beperkingen van uw wereld en toch zich daarin kan manifesteren. Dan zou dus die geest vanuit uw standpunt leven in een vier-dimensionale wereld, want hij beheerst bepaalde factoren die u niet beheerst en meet bepaalde waarden die voor u nog onmeetbaar zijn. Van daaruit gesteld zouden wij aan kunnen nemen, dat die geest dus betrekkelijk kleine wereld in zijn wereld op uw wereld los zou kunnen laten en daar dit zelfde als een voor u ontstellende kracht geopenbaard zien. Verder kunnen wij ons voorstellen, dat een geest in de tijd ziet, verder dat ruimte slechts in zoverre voor die geest bestaat, als zijn wil tot het ergens aanwezig zijn, voor hem, de ruimte, waarin hij zich bewust is, bepaalt. Voorbeeld: Ik ben hier en ik wil naar Amerika toe. Nu denk ik mij "Amerika", dan ben ik in Amerika. Dan is in feite voor mij, alles wat tussen hier en Amerika ligt, weggefallen. Ik heb dus raakpunten gevonden tussen bepaalde plaatsen op uw wereld, die voor u niet bestaan.

Verder gelooft u allemaal, dat een geest in staat is bepaalde toekomstige gebeurtenissen met grotere, of minder grotere zekerheid te zien of aan te voelen, beter dan de meeste mensen. Die tijd is dus schijnbaar niet een zo onontkoombare opeenvolging van ogenblikken voor de geest, als voor de stof. Hieruit zou kunnen volgen, dat die tijd een vaststaand iets is. En dat die geest zich dus a.h.w. sprongsgewijze langs die lijn, die tijd betekent, kan begeven, terwijl u dit stapje na stapje moet doen.

Dan ben ik hiermee gekomen tot het concept van tijd als een vaste waarde en daardoor de vierde dimensie. Ik heb hier meetbare tijd. Nu kunnen wij natuurlijk nog heel wat verder gaan. Wij kunnen o.a. de stelling poneren, - die mathematisch bewijsbaar is, maar een bewijsvoering, die enkele uren vraagt en die ik hier dus niet kan geven - : Ruimte en tijd zijn één. Ruimte en tijd zijn functies van kracht. Kracht op zichzelf is niet ruimtelijk gebonden en niet tijdgebonden. De verschillende werkingen, die in die kracht optreden, zullen zich openbaren echter als ruimte en tijd. De wereld, waarin u leeft en de tijd, die u ondergaat, kunnen een droom zijn. Die droom in zichzelf is een bepaalde kracht. De werking van die kracht maakt echter voor u, ook wanneer u droomt, een intens beleven mogelijk, dat voor u op dat ogenblik werkelijk is. Zo zouden wij ook nog "vierde dimensie" kunnen zeggen tegen één grote kracht, die gelijktijdig alle verschillende waarden, die wij kennen, inhoudt. Zij zou dan moeten inhouden, ons gezien als tijd, datgene wat door ons wordt gezien als graviteit, of zwaartekracht, moleculaire binding, levenskracht en levensprocessen, kortom, alles, wat uitgedrukt kan worden in kracht.

Dan wil ik hieruit de esoterische conclusie trekken: In God zijn alle dingen één, omdat niets op zich zelf bestaat, maar alles deel is van één werkelijkheid, die echter vanuit verschillende standpunten verschillen toont aan het bewustzijn, dat zich binnen die kracht bevindt.

Vraag: Is de snelheid van een geest, die zich verplaatst, de snelheid, zoals u dat bedoelt?

Antwoord: Ja. De verplaatsing, die u in gedachten doet en die wij werkelijk volbrengen. In feite kan het zo worden gezien: Wij zijn allen entiteiten, maar die entiteiten zijn geen kracht op zichzelf, maar een bepaald patroon in een krachtveld, dat alles omringt. U hebt hier een bol met een laag water erom heen. Nu is er een luchtbel en die luchtbel zijn wij. Die bevindt zich aan deze zijde. Wanneer nu eenvoudig deze luchtbel terugvalt en zich oplost in het water en gelijktijdig de kracht daarvoor noodzakelijk elders een luchtbel doet ontstaan, bevinden wij ons op die andere plaats. De luchtbel zelf heeft een baan afgelegd, maar de kracht, die in de luchtbel was besloten, werd noodzakelijk voor de opbouw van een nieuwe luchtbel op een andere plaats. Dan is geen lichamelijke of voertuigelijke verplaatsing noodzakelijk, maar is eigenlijk elke realisatie op een ander punt een hernieuwde opbouw van het wezen, volgens het bewustzijn vanuit de kracht, die de kern van het wezen uitmaakt.

U hebt een grote lap stof, dan hebt u er ergens een merksnaal in zitten. Nu komt u tot de conclusie, dat die naald niet hier hoort, maar daar. U haalt hem eruit en u steekt hem dáár in. Bent u die kracht, wanneer die naald bewustzijn zou hebben, dan zou hij dus zonder de tussenliggende stof door te maken, eenvoudig daar geplaatst zijn. Wanneer die verplaatsing dus gebeurt, buiten de door ons gekende wereld om, valt het tussenliggende gedeelte voor het bewustzijn weg. Wanneer wij nu stellen, dat wijzelf in staat zijn, dus de kern van ons wezen - zijnde de kracht om de uiting van ons wezen, geest, in sommige gevallen zelfs stof - eenvoudig hier uit de materie geopenbaarde wereld te halen en aldaar in te steken, dan is dat precies hetzelfde effect. Dan zeggen wij, i.p.v. er zit een mens die dat doet of een God: het is onze eigen wil, die dus hier ons oplost en ons gelijktijdig daar doet ontstaan. Maar daarvoor is een bepaald iets nodig, waardoor die beweging plaats kan vinden. Dat zeggen (benoemen) wij dan niet als ruimte, maar als kracht, zo iets als electriciteit.

Vraag: U hebt ons nu duidelijk gemaakt, wat vierde dimensie is. Is deze niet te splitsen in meerdere dimensies?

Antwoord: Er zijn er nog meer. Dat maakt voor u weinig uit, daar de totale werking van die meerdere dimensies zich voor u voordoet als één verschijnsel. Ik heb dat ook in het begin van mijn betoog bepaald. Alle onbekende werkingen gezamenlijk kunnen genoemd worden: de Vierde Dimensie, daar deze niet meetbaar en vast zijn en toch invloed hebben in uw wereld.

Vraag: Het voorstellingsvermogen en de grootte van een geest, zijn die ongeveer gelijk aan mogelijkheden en gestalten van een mens op aarde?

Antwoord: Dat is geheel afhankelijk van de toestand die de geest heeft. Een geest, die zo ver komt, dat zij het menselijk vormbewustzijn kan verlaten, is niet ruimte(lijk) gebonden. Met andere woorden, vanuit haar eigen standpunt is zij a.h.w. een lichtende kogel en kan zij alles wat zij waarneemt daarin plaatsen. Het verkleint zich dus als het ware voor haar in verhouding tot het eigen wezen. Neemt u een telescoop, dan kunt u zo de wereld bekijken; met een telescoop kunt u ze dichterbij halen, maar gelijktijdig vermindert u wat waarneemt. Tot u eindelijk misschien één persoon ziet op grote afstand, die voor u dan dichtbij lijkt, maar ook gelijktijdig het gehele gezichtsvlak inneemt.

Vraag: Als een geest de wereld in zich kan bevatten, is er toch geen kracht nodig om van de ene naar de andere plaats te gaan?

Antwoord: Zeer logisch opgemerkt, maar ik geloof niet, dat wij, wanneer wij daarop ingaan, dat die verklaring erg duidelijk is. Ik wil die verklaring wel geven. Wat wij noemen als geest of bewustzijn, is in feite een bepaald patroon en een kracht, die gelijktijdig alle dingen in zich bevat. De reproductie daarvan is op elk punt mogelijk, de uitbreiding van het patroon kan meerdere patronen omvatten, of worden teruggebracht tot iets, dat door elk ander patroon omvatbaar is. Wanneer ik een detail wil waarnemen en ik omvat die wereld, dan moet ik mijzelf toch weer op een punt van die wereld projecteren, zodat het detail voor mij vergroot kenbaar wordt, maar dat sluit dan meteen mijn wereld uit. Wat ik kan waarnemen is praktisch onbeperkt, maar ik kan maar een bepaalde waarde bevatten.

Vraag: Licht dat aan de grootte van het bewustzijn van de geest?

Antwoord: Ja, dus het eigen vermogen, of bewustzijn, van de geest is mede een factor hier, die bepalen zal in hoeverre je details waarneemt. Het bewustzijn komt dan in dit geval tot een soort van scherper zien, waardoor je van grote afstand meer gelijktijdig waar kunt nemen, zonder de betekenis daarvan uit het oog te verliezen.

Het onderwerp heeft hier misschien vragen achtergelaten, maar ik geloof, dat ik verstandiger doe dat eventueel naar een volgend tweede onderwerp te verwijzen, dan wel naar een "Vragenrubriek", waar u, desnoods na herlezing van hetgeen ik hierover gezegd heb, alsnog uw problemen naar voren kunt brengen.

Voor heden wil ik daarmee sluiten, opdat u kunt gaan pauzeren. Mag ik u allen danken voor de gegeven aandacht. Verder een goedenavond.

ENKELE ESOTERISCHE SPROOKJES EN GELIJKENISSEN

Goedenavond vrienden,

Zoals u bekend is, wordt het tweede gedeelte van onze avonden, uitgezonderd de vragenavonden, waarvan er één volgt over twee weken, besteed aan esoterie. Nu sta ik voor het zeer moeilijke probleem om na een betrekkelijk zware eerste helft, toch een zekere esoterische boodschap duidelijk te maken, op een wijze, die lichter is. Ik hoop, dat er uwerzijds geen bezwaar zal bestaan, wanneer ik dan de punten, die ik wil bespreken met u, hoofdzakelijk verwerk in gelijkenissen en sprookjes. Ik wil dit in een kleine cyclus van verhaaltjes doen. Ik begin allereerst met het sprookje van:

De mens die het geluk zocht.

Er was eens een mens die zich zeer ongelukkig gevoelde. Ofschoon rond hem de wereld vol schoonheid was, verliet hij zijn ouderlijke grond en ging door heel de wereld. Overal, waar hij kwam, vroeg hij: "Kunt gij mij zeggen, waar het geluk is?" Hij vroeg het aan een visser. De visser wees hem naar de zee. "Hier ligt het geluk. Een frisse wind en volle netten. Terugkomen met rijke buit, dat is het geluk". De mens, die het geluk zocht, ging op de zee, maar het spel van de golven vermoeide hem en zijn innerlijk verzette zich tegen de voortdurende beweging van zijn lichaam. Zo ging hij aan land en ging verder tot hij een filosoof vond. Hij vroeg hem: "Kunt gij mij zeggen, Heer, waar vind ik het geluk?" De wijze sprak; "Geluk, o mens, bestaat er niet, want alleen de mens, die niets eist, kan gelukkig zijn. Wie niets eist, is geen mens". "Dat kan ik niet aanvaarden", antwoordde de mens, die geluk zocht. Hij ging verder.

Vervolgens ontmoette hij een priester en hij vroeg hem: "Heer, gij, die zoveel weet, kunt gij mij niet zeggen, waar vind ik het geluk?" De priester wees hem naar de hemel en zei: "Wanneer je in je leven veel geleden hebt en Gods Wil hebt volbracht, dan zal er later een geluk zijn." "Dat later en die andere wereld ken ik niet", zei de mens, die het geluk zocht. "Ik zoek hiér mijn doel te bereiken". Hij ging verder. Zo ging hij over heel de wereld heen. Overal klonk zijn vraag. Men zeide hem "Geluk ligt in ascese" of "Geluk ligt in overvloed." Men zeide hem "Geluk ligt in bandeloosheid. Geluk ligt in een leven zonder verantwoording". Maar hoe hij ook zocht, het geluk vlood steeds voor hem uit. Tot hij op een keer keerde naar de kusten van een land, oud en grijs, en daar de bomen zag in volle bloei. Hij voelde zich getrokken tot die plaats en zette zich neer. Het was hem vreemd te moede om het hart. Er kwam een kind, dat speelde. Het bood hem een stukje van het brood, dat het at. "Nu ben ik gelukkig", sprak de mens, die het geluk zocht. Toen hij verder keek, zag hij het huis vanwaar hij eens was uitgetrokken. Hij was teruggekeerd tot de plaats, van waaruit hij eens was gegaan.

Toen dacht hij erover na. "Wat is het geluk?" Het antwoord, dat uit hem op welde: "Geluk is het te weten, dat het streven voorbij is, te weten, dat het goed is te leven. Geluk is het te aanvaarden, wat het leven betekent. Toen hij dit dacht, vielen zijn ogen toe en verliet hij de wereld, maar het geluk heeft hij met zich mee gedragen door alle sferen tot de plaats waar alleen nog maar geluk bestaat. En verder niets.

Er zijn veel mensen, die geluk zoeken, maar zij zoeken het altijd buiten zichzelf. Geluk is gelegen in de mens. Toch is soms ons geluk niet voldoende.

Zo was er eens een mens die zocht de grootste wijsheid ter wereld te vinden. Hij ging naar vele scholen, hij bestudeerde alle godsdiensten, hij liet zich inwijden in geheimleren, werd lid van loges en dacht wijs te zijn. Maar wanneer hij zichzelf vragen stelde, hij kon geen antwoord geven. Ook deze werd oud en grijs. Toen hij stierf, vond hij voor het eerst van zijn leven wijsheid. "Het leven is kostbaar, om wat het in ons betekent. Wij zijn het leven kostbaar, omdat wij het leven betekenen. En wijsheid is te weten, dat wij zijn in alle leven." Deze mens nu, stervende, ging over

naar een andere wereld. In die wereld probeerde hij één te zijn met alle dingen. Maar deze eenheid bleek hem niet mogelijk. Toen kwam zijn zoeken naar wijsheid hem te stade. Want, ziet, hij leerde niets te begeren van anderen, doch te geven, waar hij er een begeren ernaar ervaarde; in het geven vond hij de volheid der dingen. Ontruikt aan de laatste vormwerelden, ging hij op in een Licht, waarin hij gaf aan allen, ontving van geen en toch gevuld was met Kracht en Licht, omdat hij één was met de Allerhoogste.

Geluk en wijsheid zijn dingen, die wij allen zoeken. Waar wij ook gaan, hoe wij ons levenspad ook zoeken, welke wetten wij ons zelf ook stellen, geluk is ons doel en wijsheid ons begeren. Niet veel mensen begrijpen, dat geluk en wijsheid één zijn. Wijsheid is geen kennen. Wijsheid is begrip; wie nu begrijpt, begrijpen kan, weet dit: De grootste wijsheid is jezelf te zien in anderen. Het grootste geluk is jezelf te dienen in anderen, omdat de eenheid van je wezen wordt bevestigd, omdat je jezelf ziet uitgedrukt in de wereld en in jezelf erkent de wereld en de kracht, die haar schept.

Er zijn natuurlijk veel sprookjes en verhalen. Maar er zijn ook moderne gelijkenissen. Soms klinken zij een klein beetje sarcastisch of cynisch, omdat de mens van heden de dingen zó niet ziet. Maar ik zou het kunnen uitdrukken onder de titel:

"De man, die haast had".

Er was een mens die zich voornam om veel te bereiken. Nauw(elijks) ontwassen aan de kinderschoenen droomde hij al van een machtig commercieel rijk dat hij zou beheersen. Eerbiedig buigende als laagste voor alle hogeren, droomde hij van de tijd, droomde hij van de tijd, dat een ieder voor hem zou buigen. Daarom had hij geen tijd, want hij moest streven naar dat doel. Wanneer het tijd was om te eten, had hij geen tijd om te eten; het werd zijn lichaam tot bitterheid, zodat zijn lichaam ziek werd. Wanneer hij moest bidden, had hij geen tijd om te bidden, want hij moest denken over wat hij morgen zou doen. Zo werd zijn gebed een lege formule, een vormelijkheid, die noch voor hem noch voor anderen enige betekenis kon hebben. Hij huwde, maar zijn vrouw was slechts een factor op de achtergrond, een schaduw, waarvan hij zich veelal onthield, omdat zijn doel van meer belang was. Hij ging van plaats tot plaats, in vliegtuigen en in auto, zo snel als hij maar kon. Hij zag de schoonheid van de wereld niet waardoor hij zich bewoog, maar ergerde zich aan een traagheid, die het onmogelijk maakte verloren tijd in te halen. Toen de man, die haast had, oud werd, was hij rijk. Ongetelde miljoenen waren de zijne. Een ieder boog voor hem, maar zijn wereld betekende hem niets. Hij had zóveel haast gehad, dat hem geen tijd bleef om te leven.

De les van deze gelijkenis is u duidelijk. Leven betekent nu bestaan, nu ervaren, nu puren uit het leven, al wat het leven u biedt, opdat u rijk zult zijn en sterk in uzelf. Niet dromen van een geestelijke kracht, een grote kracht, die u morgen zult bezitten, maar nederig werken met de kracht, die u thans gegeven is. Niet dromen van wat u zult doen voor de mensheid, wanneer eerst bepaalde voorwaarden vervuld zijn, maar doen voor de mensheid, wat u thans kunt. Niet denken over hetgeen u anderen zult kunnen schenken, wanneer... . Steeds u realiserend: ik heb geen haast, ik heb geen reden om haast te hebben. Want wanneer ik leef, nu en ik doe, al wat ik doen kan en goed doe, zonder haast, maar ook zonder aarzeling, mijn leven zal een volle zee van tijd zijn, gevuld met rijk beleven, met grootse ervaring, met nieuw bewustzijn. Voor een ieder, die zoekt naar geluk, die zoekt naar vrede en bewustwording en wijsheid, is het noodzakelijk om geen haast te hebben, want je moet in het heden leven, niet in morgen. Morgen komt nooit, heden is er altijd.

Wanneer een dwaas lacht, zo meent men, dat het zijn dwaasheid is, die hem doet lachen. Maar menigeen, die een dwaas genoemd wordt, lacht om zichzelf en de wereld, daar hij beseft, hoe dwaas zij is in haar schijnbare ernst. Moeten wij dan lachen om de wereld? Neen. Wij moeten leren lachen om onszelf en over de wereld. Leren zien, hoe dwaas veel mensen en veel dingen zijn.

Er is één ding waaraan wij niet kunnen ontkomen. In de oude verhalen wordt het voorgesteld als het werk der Nornen (Germaanse schikgodinnen; Red.), de noodlotsvrouwen, die gedrieën spinnen en weven het lot van de mensheid. Maar dit verhaal maakt het misschien duidelijker:

"De draad van het noodlot"

Een mens werd geboren en hij was arm. In zijn armoede had hij vrede. Toen kwam er een toeval. In zijn akker werd een schat ontdekt en hij was rijk. In zijn rijkdom had hij ook vrede. Zijn

rijkdom verdween en de armoede kwam en de vrede bezat hij nog steeds. Toen nu deze zolang de vrede had behouden, vroegen zich de krachten van het bovennatuurlijke af: "Is deze mens, of meer?" Zo besloten zij hem te beproeven. Er kwam een revolutie en deze mens werd president van een staat. Hij regeerde goed en wijs en hoorde naar een ieder en deed geen onrecht en hij kende vrede. Toen kwam er een revolutie. Er waren anderen, die macht begeerden en geen vrede konden hebben met een president, die slechts rechtvaardig en goed was. Men wierp hem in de gevangenis en hij was eenzaam, maar hij wist, dat hij goed gedaan had en daardoor had hij vrede. Een ogenblik kwam, dat er een opstand in de gevangenis was. Met vele anderen brak ook onze president uit. Met vele anderen streed hij met de bewakers en hij doodde enkele mensen en toch had (hij) vrede. Hij werd veroordeeld en de vrede week niet uit zijn blik. Hij stierf door een executiepeloton. Toen hij in onze wereld kwam vroeg men hem: "Zeg ons, mens, hoe hebt gij deze vrede bezeten en bewaard door alle dingen heen?" Toen gaf hij dit antwoord: "Ik ben, die ik ben, niet meer en niet minder. Wat ik bezit en wat ik doe, ik zelf heb rijkdom begeerd, ik zelf heb macht begeerd, maar ze bezittende wist ik, dat zij waardeloos waren. Zo heb ik ze gebruikt om anderen rijker te maken. Niet ik heb deze rol gespeeld en gekozen. Machten buiten mij om hebben mij vaak geplaagd voor beslissingen, die ik zelf niet wenste. Waarom zou ik mijn vrede laten verstoren door wat anderen voor mij besloten hebben? Daarvoor was ik niet verantwoordelijk. Maar waar ik verantwoordelijkheid heb gedragen, daar heb ik gedaan, zoals ik dacht goed te doen en méér kan geen mens doen".

Wie zó kan denken, is bevrijd van de eeuwige keer van wereld tot wereld. Wie zó kan denken, is bevrijd van zichzelf, van de waan, die hem voortdurend omgeeft, van de waan, die hem uiteindelijk tot noodlot wordt, en hem teruggedwingt om opnieuw en opnieuw te proberen een wereld te onderwerpen, die de zijne niet is.

Een oude kluisenaar gaf eens lering aan zijn leerlingen. En sprekende over het leven, zei hij hen: "Ziet, gij zoekt naar kracht, naar macht en geestelijke waarden. Zo onthoudt dit: gij kunt geen wereld beheersen, maar uzelf kunt u wel beheersen. Het is groter zichzelf éénmaal te overwinnen, dan de wereld te onderwerpen. Maar wie zichzelf kan overwinnen, zal geen wereld overwinnen, want in zich zal hij een waarde gevonden hebben, die geen wereld bieden kan. Gij zoekt naar magisch kennen. Maar degene, die zichzelf zoekt, zal zijn eigen krachten vergroten, zodat hij geen beroep hoeft te doen op andere krachten en machten. Hij zal deze krachten en machten niet gebruiken, zo hij ze verworven heeft, zij het dan om anderen, die onbewust zijn, te behoeden voor de fouten, die zij dreigen te maken".

De mens, die zijn geest leert beheersen, is machtiger dan alle demonen, machtiger dan alle Goden, maar het grootst is de mens, die begrepen heeft, welke kracht leeft in alle mensen en in alle wezens. Wie deze kracht aanvaardt, zal niets verwerpen en toch in alle dingen steeds meester zijn, èn van zichzelf èn van alle dingen. Dit meesterschap zal hij offeren aan de kracht, die hem voortbrengt, zo zich vrijwillig offerende, bereikende de enige waarheid en de enige wijsheid, die er bestaat. Het Niet, waarin de Schepper droomt, de droom, die de werkelijkheid is van de mensen en van de geest, maar tevens de openbaring is van degenen, die weten.

Het is moeilijk om in een wereld, als de uwe, dergelijke dingen te volbrengen, maar niet onmogelijk. Daarom wil ik, na deze verschillende punten, met een laatste gelijkenis besluiten. Het heet: "Onmogelijk".

Er was eens in een kleine stad een jongen geboren en toen men de vader vertelde, dat hij een zoon had en hem aan moest geven, zei hij, lichtelijk in een roes verkerend door de rijkdom van bier en wijnen die hij genoten had: "Onmogelijk". Toen de ambtenaar hem vroeg: "Wat is de naam van uw zoon, toen zei hij: "Onmogelijk". En zo werd het kind ingeschreven. Waar het kind ging, klonk het woord "Onmogelijk". Het kind haatte deze naam. Omdat het het onmogelijke haatte, wist het alles mogelijk te maken. En zo was de naam gelijktijdig een vloek en een zegen. Het woord "Onmogelijk" was een voortdurend vermaan, wijzend op eigen onvolkomenheid. Maar ook een spoor dat voortdurend tot groter krachtsinspanning aanspoorde, zodat het onmogelijk werd overwonnen tot mogelijkheid gemaakt.

Wanneer wij op een wereld komen, dan krijgen wij ook geestelijk deze naam mee "Onmogelijk". Want er is veel in onze wereld onmogelijk. Maar wanneer wij leren dat onmogelijke te bestrijden, wanneer wij leren de beperking te haten, die in onszelf bestaat, kunnen wij de banden breken, die ons belemmeren onszelf te zijn. Wie zich zo bevrijdt, weet, dat alles mogelijk is, ook op uw wereld.

Ik hoop, dat u mij niet zult verwijten, dat ik hier t  lichte materie gebracht heb. Ik heb de vorm licht gekozen en naar ik hoop, voor u aanvaardbaar en boeiend. Maar de inhoud hiervan zou ongetwijfeld voor u een handleiding kunnen zijn, bij uw eigen zoeken naar waarheid. Uw eigen zoeken naar geluk, uw eigen pogen om te ontkomen aan de beperkingen van uw eigen wereld. Een ieder van u, die werkelijk wil, zal zichzelf zeggen: "Voor mij bestaat geen onmogelijkheid meer, want wat mij thans niet mogelijk is, zal ik voor mijzelf mogelijk maken". Wie z  leeft, kan al bereiken, wat hij wenst. Wie zo leeft, zal echter leren, dat slechts enkele wensen werkelijke waarde hebben. Wie weet, welke wensen waarde hebben, heeft de waarheid in zich gevonden en zal bevrijd zijn van het levensrad, dat hem geketend heeft aan vele werelden en hem veel lijden heeft doen ondergaan en hem nooit ware vreugde heeft kunnen brengen

Vrienden, dit was mijn bijdrage voor deze avond. Ik hoop dat ik u niet heb teleurgesteld, daar ik als invaller voor onze vriend Ho Seng ongetwijfeld niet beschik over de rijkdom van poëtische woorden, die hem nu eenmaal ingeboren schijnt. Het zal mogelijkerwijze, ook in de toekomst voorkomen, dat ik in het tweede gedeelte van de avond tot u moet spreken. Indien u deze wijze van betogen waardeert, kunt u dat te kennen geven. Ik zal dan daarmee de volgende malen, dat ik tot u spreek, rekening houden. Voor thans dank ik u voor uw aandacht en wens ik u een goedenavond.

HET SCHONE WOORD

Goedenavond vrienden,

Wij zullen dan gaan besluiten met "Het Schone Woord" aan de hand van een door u te stellen citaat, dan wel door u te kiezen woorden.

IN TEGENSTELLINGEN LIGT BEWUSTWORDING

Wie zoekt er naar vreugde,
wie kent niet het leed

en wie kan het leed wel ondergaan,
die niet weet

van kracht, van geluk en van licht,
die ergens voor hem moet bestaan.

Wie weet er een waarheid,
die leugen niet kent.

Wie zoekt wijsheid,
die niet kent de waan.

In tegenstelling is uitgedrukt
elke waarde van alle bestaan.

Want wij kennen de wereld
te links en te rechts,
wij voegen dit al tot  n beeld.

Zijn de tegenstellingen nodig voor ons?

Er wordt met ons leven gespeeld
en wij vliegen naar links,
wij vliegen naar rechts
en weten soms niet waarom.

Maar de feiten zijn in onze ziel gegrift,
al blijft ons het leven nog stom.
Wie lijdt leert de vreugde
eerst werkelijk zien.
Wie vreugde kent,
bevat eerst werkelijk het leven.

De tegenstellingen zijn voor de mens
een middel tot kennen en niemand vergeet,
wat hijzelf eens heeft ondergaan.
Dat is de waarde van het bestaan,
de geboorte van het bewustzijn
in het Al.
Wanneer het ogenblik eens komen zal,
wanneer er geen tegenstelling meer bestaat.
De wereld is het niet,
waarin slechts leeft de kracht,
die eens dit alles onderging
en thans zichzelf beziet.

Lijden, vrienden, is voor ons een moeilijke zaak. Maar wanneer wij goed beseffen, dat het lijden voor ons een buitengewone kracht kan zijn, de tegenstelling tussen vreugde en lijden, voor ons de werkelijke bewustwording mogelijk maakt, dan zullen wij ongetwijfeld leren om ons lijden geduldig te dragen; het geluk te genieten wanneer het leven ons (dit) biedt en uit de tegenstellingen te puren het kennen van onszelf en van de Kracht, Die ons geschapen heeft, die voor ons de uiteindelijke Openbaring, de uiteindelijke Bewustwording betekent. Daarmee zal ik deze bijeenkomst voor u moeten besluiten. Ik wens u allen een goede avond, een goede huisgang en een gezegende nachtrust.